

téboly
thriller
téboly

fine selection

PIERRE LAMAITRE

Pierre Lemaitre

Téboly

Pierre Lemaitre

Téboly

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2010

Írta: Pierre Lemaitre
A mű eredeti címe: Robe de marié

Fordította: Burján Monika

A művet eredetileg kiadta:
© Editions Calmann-Lévy, 2009

A borítót tervezte: Balogh József

ISSN 2060-4769
ISBN 978 963 245 246 3

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2010-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Balogh József
Készült a Generál Nyomdában, Szegeden
Felelős vezető: Hunya Ágnes

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

*Pascaline-nak, természetesen,
aki nélkül az egészből nem
lett volna semmi...*

Sophie

A padlón ül, hátát a falnak vetve, kinyújtott lábbal, zihálva.

Léo ott van szorosan mellette, mozdulatlanul, feje a lány combján nyugszik. Sophie egyik kezével a gyerek haját simogatja, a másikkal megpróbálja megtörölni a szemét, de mozdulatai rendezetlenek. Sír. Zokogása néha kiáltásba csap át, felüvölt, a hang a gyomrából tör elő. Fejét ide-oda ingatja. Néha olyan erősen belémarkol a kín, hogy tarkóját a falhoz veri. A fájdalomtól kicsit megnyugszik, de hamarosan minden újra összeomlik benne. Léo nagyon jól viselkedik, meg se moccan. Sophie lefelé fordítja a tekintetét, nézi a gyereket, a fejét a hasához szorítja, és sír. Senki nem tudja elképzelni, mennyire szerencsétlen.

1

Ma reggel is, mint sok más reggelen, könnyben úszó arccal és gombóccal a torkában ébredt, bár nincs különösebb oka a nyugtalanságra. Az ő életében a könnyek nem rendkívüliek: minden éjjel sír, amióta megőrült. Ha reggelente nem érezné, hogy nedves az arca, akár azt is hihetné, hogy az éjszakai békések, az álma mély. Reggel a könnyáztatta arc, az elszorult torok már csak pusztá információ. Mióta is van így? Vincent balesete óta? Azóta, hogy meghalt? Vagy jóval korábban kezdődött, még az első haláleset után?

Feltámaszkodik az egyik könyökére. A lepedővel megtörli a szemét, közben a cigarettája után tapogatózik, s mivel nem találja, hirtelen ráébred, hol van. Minden eszébe jut, az előző nap, a tegnap esti események... Most már emlékszik: mennie kell, itt kell hagynia ezt a házat. Fel kell kelnie, indulnia kell – mégis ott marad, az ágyhoz szögezve: a legapróbb mozdulatra is képtelen. Halálosan kimerült.

Amikor végre sikerül elszakadnia az ágytól, és elvánszorog a nappaliig, Madame Gervais a kanapén ül, s nyugodtan hajol a számítógép billentyűzete fölé.

– Jó reggelt! Kipihente magát?

– Jó reggelt! Igen.

– Kicsit gyűröttnek látszik.

– Reggel mindig ilyen vagyok.

Madame Gervais elmenti a fájlt, és összecukja a laptopot.

– Léo még alszik – mondja, s közben határozott léptekkel megindul a fogas felé. – Nem mertem bemenni hozzá, félttem, hogy felébresztem. Mivel ma úgyszincs iskola, gondoltam, jobb, ha alszik, s magát is kicsit nyugton hagyja...

Ma nincs iskola. Sophie-nak homályosan dereng valami. Tanterületi értekezlet, vagy mi. Madame Gervais az ajtóban áll, már a kabát is rajta van.

– Most mennem kell...

Sophie érzi, hogy nem lesz bátorsága bejelenteni a döntését. Egyébként, még ha volna is mersze, ideje akkor sem lenne rá. Madame Gervais mögött már be is csukódott az ajtó.

Majd este...

Sophie hallja, ahogy kopognak a léptei a lépcsőházban. Christine Gervais soha nem használja a liftet.

A lakásra csönd telepszik. A nappali kellős közepén cigarettára gyújt, most először, amióta itt dolgozik. Föl-alá járkál. Olyan, mint egy katasztrófa túlélője, minden, amit csak lát, hiábavalónak tűnik neki. El kell mennie. Most, hogy egyedül van, áll, és cigaretta van a kezében, kevésbé érzi sürgetőnek. De tudja, hogy Léo miatt fel kell rá készülnie, hogy elmegy. Hogy ideje legyen összeszedni a gondolatait, kimegy a konyhába, és bekapcsolja a vízforralót.

Léo. Hatéves.

Már amikor legelőször meglátta, szépnek találta. Ez négy hónappal ezelőtt volt, ugyanebben a Molière utcai nappaliban. Beszaladt a szobába, megállt előtte, kissé oldalra billentett fejjel nézett a lányra, ami nála az erős gondolkodás jele volt. Anyja egyszerűen csak annyit mondott:

– Léo, ez itt Sophie, akiről már beszéltem neked.

Egy kis ideig még vizsgálgatta. Utána mindössze azt mondta: „Rendben”, és odalépett hozzá, hogy megcsókolja.

Léo kedves, kicsit szeszélyes, intelligens és szörnyen eleven kisfiú. Sophie-nak az a dolga, hogy reggelente elkísérje az iskolába, délben és késő délután érte menjen, este pedig addig az előre sosem látható ideig vigyázzon rá, amíg Madame Gervais vagy a férje haza nem ér. Ezért aztán változó, mikor ér véget a munkaideje: valamikor délután öt és hajnal kettő között. Az, hogy ő bármikor ráér, döntő súllyal esett latba az állás elnyerésekor: már az első beszélgetéskor kiderült, hogy nincs magánélete. Madame Gervais kezdetben ugyan megpróbált nem visszaélni ezzel, a hétköznapi kényszere azonban erősebb volt az elveknél, és két hónapba sem telt, hogy Sophie nélkülözhetetlen fogaskerékké váljék a család életében. Mert ő mindig kéznél van, mindig készen áll, mindig ráér.

Léo apja, egy langaléta, száraz és nyers modorú negyvenes, osztályvezető a Külügyminisztériumban. Felesége magas, elegáns nő, hihetetlenül elbűvölő mosollyal, aki megpróbálja összeegyeztetni egy könyvvizsgáló cégnél betöltött statisztikus állásának kötelezettségeit azokkal, amelyek egy anyára és egy leendő államtitkár nejeére nehezednek. Mindketten remekül keresnek. Sophie mérték-tartó volt, és nem használta ezt ki, amikor a munkabérééről tárgyalta. Valójában eszébe sem jutott, mivel bőven elég volt neki az, amit felajánlottak. Madame Gervais a második hónap végén felemelte a fizetését.

Ami Léót illeti, valósággal isteníti Sophie-t. Látszólag ő az egyetlen, aki minden erőfeszítés nélkül eléri nála azt, ami az anyjának órákba telne. Léo nem egy zsarnoki igényű elkényeztetett kölyök, mint ahogy attól kezdetben tartott, hanem egy nyugodt, szófogadó kisfiú. Persze neki is megvannak a maga kedvencei, de Sophie nagyon jó helyen áll a rangsorban. Igen-igen előkelő helyen.

Minden este, hat óra tájban, Christine Gervais telefonál, hogy megkérdezze, mi újság, és hogy zavartan közölje, mikor fog aznap hazaérni. Először néhány percig a fiával beszélget, utána Sophie-val, akihez mindig megpróbál néhány személyesebb szót is szólni.

Ezek a kísérletek vajmi kevés sikerrel járnak: Sophie minden különösebb szándékoltság nélkül megmarad a szokásos általánosságoknál, amelyekben a napi programról való beszámoló játssza a főszerepet.

Léót minden este pontban 8 órakor lefekteti. Ez fontos. Sophie-nak nincs gyereke, elvei viszont vannak. Olvas neki egy mesét, majd az est hátralévő részére betelepszik a hatalmas, extralapos, minden lehetséges műholdas csatornát fogni képes televízió elé: Madame Gervais részéről ez egyfajta burkolt ajándék volt a második hónap

végén, miután Sophie-t, bármikor ért is haza, mindig a képernyő előtt találta. Madame Gervais többször elcsodálkozott azon, hogy egy harmincéves, szemlátomást művelt nő, miért éri be egy ilyen szerény állással, és hogy töltheti minden estjét a képernyő előtt, akármilyen óriási is az. Az első találkozásukkor Sophie elmondta, hogy kommunikációt tanult. Amikor Madame Gervais többet is szeretett volna erről hallani, Sophie megemlítette neki a felsőfokú szakképzésben szerzett diplomáját, elmagyarázta, hogy egy angol tulajdonban álló cégnél dolgozott, azt azonban nem pontosította, milyen munkakörben. Elmondta, hogy volt férje, de már nincs. Christine Gervais beérte ezekkel a válaszokkal. Sophie-t egy gyermekkori barátője ajánlotta neki, aki egy alkalmi munkák közvetítésével foglalkozó irodát vezetett, és aki – valami rejtélyes oknál fogva – már az első találkozásukkor rokonszenvesnek találta a lányt. Aztán meg sürgős is volt a dolog: Léo korábbi bėbiszittere hirtelen, minden előzetes figyelmeztetés nélkül távozott. Sophie nyugodt, komoly arca benne is bizalmat ébresztett.

Az első hetekben Madame Gervais megpróbált óvatosan tapogatózni, hogy többet is megtudjon az életéről, de aztán tapintatosan felhagyott a kérdezősködéssel, a válaszokból ugyanis azt érezte, hogy „egy eltitkolt, szőrnő tragédia” dűlta fel Sophie életét – egy csipetnyi romantika mindenkiben fellelhető, még a nagypolgárság tagjaiban is.

Mire a vízforraló kikapcsol, Sophie, ahogy az gyakran megesik, teljesen bele van veszve a gondolataiba. Nála ez az állapot sokáig is eltarthat. Amolyan tudatkihagyás. Az agya mintha megdermedne egy gondolat, egy kép körül, a tudata, akár egy kígyó, nagyon lassan rátekeredik, elveszíti az időérzékét. Aztán, mintha csak

a gravitáció visszarántaná, visszazuhan a jelenbe. S akkor ott folytatódik a rendes élete, ahol abbamaradt. Mindig így van.

Ezúttal, különös módon, Brevet doktor arca jelenik meg előtt. Pedig már jó ideje nem jutott eszébe. Nem ilyennek képzelte. Amikor telefonon beszéltek, magas, tekintélyt parancsoló férfinak gondolta, ezzel szemben egy aprócska pasas várta a rendelőben: olyan volt, akár egy közjegyzői írnok, aki megtiszteltetésnek veszi, hogy fogadhatja a másodvonalbeli ügyfeleket. Mellette könyvespolc állt, tele csecsebecsékkel. Sophie ülve akart maradni. Azonnal mondta is, ahogy belépett, hogy ő nem akar elnyúlni a díványon. Brevet doktor a kezével intett, olyasformán, hogy ennek semmi akadály. „Itt nem kell lefeküdni” – tette hozzá. Sophie úgy-ahogy elmagyarázta neki a problémáját. „Vegyen egy noteszt!” – rendelkezett a doktor. Sophie-nak fel kellett jegyeznie mindent, amit csinált. Mert lehet, hogy csak „felfújja” az emlékezetkieséseit. Igyekezni kell tárgyilagosan nézni a dolgokat, mondta Brevet doktor. Így „pontosan felmérheti, mit felejt el, mit veszít el.” Sophie nekiállt tehát, hogy mindent felírjon. Úgy... három hétig csinálta. A következő kezelésig. De még ez idő alatt is veszített el dolgokat, ez idő alatt is megfélekedezett találkozókról, s két órával azelőtt, hogy elindult volna Brevet doktorhoz, rádöbbsent, hogy a noteszét is elhagyta. Képtelen volt előkeríteni. Pedig mindent fölforgatott érte. Aznap volt, hogy megtalálta Vincent születésnap ajándékát? Azt, amiért hiába tett tűvé mindent akkor, amikor meg kellett volna lepnie vele.

Minden összezavarodik, az élete merő zűrzavar...

Vizet önt a bögrébe, és végigszívja a cigarettáját. Péntek van. Nincs iskola. Általában csak szerdán vigyáz egész nap Léóra, meg néha hétfégén. Elviszi ide-oda, a kedvüktől és az alkalomtól

függően. Eddig, bár gyakran összezördültek, nagyon jól elvoltak ők ketten. Vagyis minden rendben.

Legalábbis rendben volt addig, amíg valami zavaros, majd egyre nyugtalanítóbb érzés nem kezdett motoszkálni benne. Nem akart jelentőséget tulajdonítani neki, megpróbálta elhessegetni, mint valami szemtelen legyet, ám csökönyösen visszatért. A gyerekkel való viselkedésére is rányomta a bélyegét. Eleinte még semmi riasztó nem történt. Csak lappangott valami, csöndesen. Valami titok, ami mindkettőjüket érinti.

Addig, amíg hirtelen ki nem derült számára az igazság, tegnap, a Dantremont téren.

Ez a május vége gyönyörű volt Párizsban. Léo fagyaltot kért. Sophie leült egy padra, nem érezte jól magát. Először annak tulajdonította a rosszulletet, hogy a téren voltak, amit kifejezetten utált, mivel azzal ment el az ideje, hogy elkerülje a családanyákkal való társalgást. A rendszeresen idejáró anyukák meg-megújuló kísérleteit sikerült visszavernie, ők mostanában már messziről elkerülik, de továbbra is meggyűlik a baja az alkalmoszerűen idetévedőkkel, az újakkal, az éppen csak erre sétálókkal, a nyugdíjasokról nem is beszélve. Ki nem állhatja a teret.

Egy magazint lapozgat szórakozottan, amikor Léo eléáll. Minden különösebb szándék nélkül néz rá, a fagyiját nyalogatva. Sophie viszonozza a pillantását. És ekkor, pontosan ebben a pillanatban megérti, hogy többé nem titkolhatja el önmaga előtt azt, ami immár bizonyossággá vált: megmagyarázhatatlan módon gyűlölni kezdte a gyereket. Léo még mindig mereven bámul rá, és Sophie rémülten veszi tudomásul, hogy mindaz, ami hozzá tartozik – angyalarca, mohó szája, bárgyú mosolya, nevetséges öltözéke –, mennyire elviselhetetlenné vált számára.

„Elmegyünk” – mondta neki, mintha csak azt mondta volna: „Elmegyek.” A fejében újra beindult a gépezet. Kihagyásaival, hézagaival, üresjárataival, abszurditásaival... Amíg sietős léptekkel halad Léóék háza felé (a gyerek panaszkodik, hogy túl gyorsan megy), mindenféle képek rohanják meg, teljes összevisszaságban: Vincent fának csapódott kocsija és a rendőrautók kéken villogó lámpái a sötétben, a karórája egy ékszeres doboz mélyén, Madame Duguet lépcsőről lezuhanó teste, a ház riasztója, amint az éjszaka kellős közepén felvilljog... A képek föl-alá vonulnak előtte, újabbak is, meg régiek. A szédítő gépezet újrakezdte örökös munkáját.

Sophie nem tartja számon, mióta tart az örülete. Olyan régen kezdődött... Bizonyára a sok szenvedés miatt van, de úgy érzi, mintha már kétszer annyi ideje tartana, mint valójában. Eleinte csak enyhe lejtő volt, aztán ahogy teltek a hónapok, egyre inkább az lett az érzése, mintha teljes sebességgel száguldana lefelé egy csúszdán. Sophie akkoriban férjnél volt. Az még az előtt volt, hogy... szóval előtte. Vincent nagyon türelmes férfi volt. Valahányszor Sophie visszagondol rá, egymásba mosódó képek sorában jelenik meg előtte: a fiatal, mosolygós, örökké nyugodt Vincent összeolvad az utolsó hónapok elgyötört vonású, fakó arcú, üveges szemű Vincent-jával. A házasságuk kezdetén (pontosan maga előtt látja a lakásukat: elgondolkodtató, hogyan tud ugyanabban a fejben együtt élni annyi apró részlet és oly sok hiány) Sophie még csak szórakozott volt. Vincent többször mondta is: „Sophie szórakozott”, de a lányt ez nem zavarta, mivel világeletében az volt. Később viszont a szórakozottsága furcsasággá változott, s néhány hónap alatt minden durván szétesett. Elfelejtett dolgokat, embereket, találkozókat, elkezdte elveszíteni a holmijait, a kulcsait, a papírjait, hogy hetekkel később a leghetetlenebb helyeken

találja meg őket. Nyugodt természete ellenére lassan Vincent is egyre feszültebbé vált. Amit meg is lehet érteni. Ez már neki is túl sok volt... Sophie elfelejtette bevenni a fogamzásgátlóját, nem tudta, hová pakolta el a születésnap ajándékokat, a karácsonyfadíszeket... Az ilyesmi még az erősebb jelleműeket is kiborítja. Sophie erre mindent elkezdett felírni, egy elvonókúrán lévő drogos aggályos gondosságával. Elvesztette a noteszeit. Elvesztette az autóját, a barátait, lopásért letartóztatták, zavarai apránként életének minden területét megfertőzték, és akár egy alkoholista, elkezdte eltitkolni a kihagyásait, elkezdett csalni, színlelni, hogy se Vincent, se más ne vegyen észre semmit. Egy szakember kórházi kezelést javasolt. Nem egyezett bele. Aztán a halál is betolakodott az örületébe.

Sophie csak megy, megy, közben kinyitja a táskáját, belenyúl, remegő kézzel cigarettára gyújt, mélyen beszívja a füstöt. Lehunyja a szemét. A fejét betöltő zsongás és a kízó rosszullét ellenére észreveszi, hogy Léo nincs mellette. Hátrafordul, és látja, hogy megszeme lemaradt, összefont karral, dacos arccal, konokul áll a járdán. A duzzogó gyerek láttán, ahogy ott áll lecövekelve a járda közepén, rettenetes düh fogja el. Visszamegy, megáll előtte, és lekever neki egy csattanós pofont.

A pofon hangjára riad fel. Elszégyelli magát, körülnéz, látta-e valaki. Sehol senki, az utca kihalt, csak egy motor halad el lassan mellettük. Ránéz az arcát dörzsölgető gyerekekre. A kisfiú állja a pillantását, nem sír, mintha homályosan érezné, hogy ez nem is igazán neki szólt.

– Hazamegyünk – vetette oda neki ellentmondást nem tűrő hangon.

Ennyi volt.

Egész este egyetlen szót sem szóltak egymáshoz. Mindkettőjüknek megvolt rá az oka. Sophie-ban ködösen felrémlt, vajon a pofon miatt nem lesznek-e problémái Madame Gervais-vel, miközben tudta, hogy neki ez valójában teljesen mindegy. Most már el kell mennie, minden olyan, mintha már el is ment volna.

Mintha csak szándékosan tette volna, aznap este Christine Gervais későn ért haza. Sophie a kanapén aludt, a tévében kosármeccs ment, ordítózással és ovációáradattal kísérvé. A csendre ébredt fel, amikor Madame Gervais elzárta a készüléket.

– Későn jöttem... – mentegetőzött a nő.

Sophie rámeredt a kabátban előtte álló alakra. Egy kásás „nem”-et préselt ki magából.

– Itt marad éjszakára?

Amikor későn ér haza, Madame Gervais mindig felajánlja neki, hogy aludjon ott, ő nem fogadja el, Madame Gervais erre kifizeti a taxit.

Sophie előtt egy pillanat alatt lepergett a nap végének filmje, az esti hallgatás, az egymást kerülő tekintetek, Léo komoly arca, ahogy türelmesen hallgatja a mesét, de szemlátomást másutt jár az esze. Látszott rajta, mennyire kelleetlenül fogadja az utolsó puszit, úgyhogy Sophie-nak ki is szaladt a száján:

– Semmi baj, kis bogaram, semmi baj. Ne haragudj...

Léo biccentett a fejével. A felnőtt élet durván betört az ő kis világába, s úgy tűnt, ez kimerítette. Azonnal el is aludt.

Ez egyszer Sophie beleegyezett, hogy ott aludjon, annyira úrrá lett rajta a levertség.

Sophie két keze közé fogja a kihűlt teásbögrét. Nem lepődik meg a könnyein, melyek súlyosan gördülnek le a parkettára.

A másodperc töredékéig felvillan benne egy kép, egy faajtóra szögezett macska teste. Egy fekete-fehér macskáé. Aztán más képek jönnek. Csupa halott. Sok a halott az ő történetében.

Itt az idő. Rápillant a konyhai faliórára: 9 óra 20. Észre sem vette, hogy még egy cigarettát meggyújtott. Idegesen elnyomja.

– Léo!

Megriad a saját hangjától. Szorongást hall benne, bár nem tudja, miért.

– Léo?

Besiet a gyerek szobájába. Az ágyon felpúposodik a takaró, olyan, mint egy hullámvasút. Megkönnyebbülten fellélegzik, halvány mosoly fut át az arcán. A félelme eloszlott, s ez akaratlanul is valami gyengéd hálafélét vált ki belőle.

Közelebb lép az ágyhoz:

– Nahát, hol lehet ez a kisfiú?

Megfordul.

– Talán itt van.

Könnyedén becsapja a fenyőszekrény ajtaját, fél szemmel az ágyat figyelve.

– Nem, a szekrényben nincs. Akkor talán a fiókban...

Kihúzza és visszatolja a fiókot, egyszer, kétszer, háromszor:

– Ebben nincs... Ebben sincs... Semelyikben sincs... Hová bújhatott?

Az ajtóhoz megy, és valamivel hangosabban azt mondja:

– Hát, mivel itt nincs, akkor én megyek is...

Zajosan becsukja az ajtót, de benn marad a szobában, és az ágyat lesi, a takaró formáját. Egy mozdulatra vár. Rossz érzés fogja el, összeszorul a gyomra. Lehetetlen formája van a takarónak. Sophie

ott marad, mozdulatlaná dermedve, a szeméből újra könnyek törnek elő, de ezek nem ugyanazok a könnyek, ezek a régi könnyek, azok, amelyek a volánjára bukott vérző férfitestre csorogtak, azok, amelyek a kezére hulltak, amikor a lépcsőn lezuhant idős asszony hátát simogatta.

Gépies léptekkel az ágyhoz megy, és egyetlen mozdulattal felrántja a takarót.

Léo tényleg ott van alatta, de nem alszik. Meztelenül gubbaszt, bokához kötözött csuklóval, feje a térdei közé hajlik. Az arca profilból látszik, borzalmas színe van. A pizsamáját használták arra, hogy erősen megkötözzék. A nyakán egy cipőfűző, olyan szorosan meghúzták, hogy mélyen belevág a húsba.

Sophie az öklébe harap, de a hányást nem tudja visszatartani. Előrehajol, éppen csak sikerül elkerülnie, hogy ne hányja le a gyerekek testét, de közben kénytelen rátámaszkodni az ágyra. A kis test feléje dől, Léo feje a térdének koccan. Olyan szorosan öleli magához, hogy mindketten lezuhannak az ágyról.

És most ott ül a földön, hátát a falnak döntve, s mellette Léo élettelen, jéghideg teste... Saját üvöltése úgy feldúlja, mintha csak másvalakiből törne elő. Lenéz a gyerekekre. A szemét elhomályosító könnyfüggöny ellenére látja, mennyire tönkretette a halál. Gépies mozdulattal simogatja a kislány haját. Sápadt, foltos arca felé fordul, szeme mereven bámul a semmibe.

2

Mennyi idő telt el? Fogalma sincs. Kinyitja a szemét. Az első dolog, ami eljut a tudatáig, a pólójából áradó hányásszag.

Még mindig a földön ül, hátát a szoba falának támasztva, a padlót nézi makacsul, mintha csak azt akarná, hogy többé semmi ne mozduljon meg, se a feje, se a keze, se a gondolatai. Ott maradni, mozdulatlanul, beleolvadni a falba. Amikor megállunk, mindennek le kell állnia, nem? A szag azonban felkavarja a gyomrát. Megmozdítja a fejét. Minimális mozdulat jobbra, az ajtó irányába. Hány óra van? Ellentétes irányú minimális mozdulat balra. A látóterében egy ágyláb. Olyan ez, mint a kirakós: egyetlen darabka elég, hogy az agyában összeálljon az egész. Anélkül, hogy a fejét megmoccantaná, leheletnyit megmozdítja az ujjait, haját tapint, mint az úszó, úgy tör a felszínre, ahol a borzalom várja, de azonnal meg is torpan, mintha csak áram csapott volna belé: a telefon visítani kezdett.

A feje ezúttal nem tétovázik, rögtön az ajtó felé fordul. Onnan jön a csöngés, a legközelebbi készülékből, ami a folyosón van, a cseresznyefa asztalkán. Egy pillanatra lenéz, a gyerek látványa mellé vágja: az oldalán fekszik, feje a térdén, olyan mozdulatlan, akár egy festmény.

Itt van rajta félig elnyúlva egy halott gyerek, szünni nem akaróan csöng a telefon, és Sophie, aki erre a gyerekekre vigyáz, és aki rendszerint felveszi a telefont, a földön ül, a fejét ide-oda ingatja, és a saját hányadéka szagát szívja be. Elfordítja a fejét, újra rosszullet fogja el, mindjárt elájul. Az agya mintha feloldódna, keze, akár egy fuldoklóé, kétségbeesetten megfeszül. A rémület teszi, de az a benyomása, mintha a telefon egy fokkal élesebben visítana. Már csak ezt hallja, a hang belefúródik az agyába, szétárad benne, megbénítja. Előre, majd oldalra nyúl, vakon tapogatózik, támaszt keres, végre a jobboldalon talál valami keményet, amibe belekapaszkodhat, hogy ne sülyedjen el teljesen. A telefon csak csöng, csöng,

megállás nélkül. Annak a kis asztalkának a sarkát markolta meg, amelyen Léo éjjeli lámpája áll. Teljes erőből megszorítja, izmainak megfeszítése egy pillanatra elnyomja a rosszullétet. A csöngés ab-bamarad. Hosszú másodpercek telnek el. Visszatartja a lélegzetét. Agya lassan számol... négy, öt, hat... a csöngés elhallgatott.

Egyik karjával Léo teste alá nyúl. Semmi súlya. Leteszi a fejét a padlóra, és hatalmas erőfeszítéssel feltérdel. A csend most szinte tapintható. Pihegve lélegzik, mint egy vajúdo nő. A szája sarkából hosszú fonálban csorog a nyál. Anélkül, hogy a fejét elfordítaná, a semmibe mered: egy jelenlet után kutat. Arra gondol: van itt valaki, ebben a lakásban, valaki, aki megölte Léót, valaki, aki engem is meg fog ölni.

Ebben a pillanatban újra megszólal a telefon. Megint úgy érzi, mintha áram cikázna végig a testén. Keresgélni kezd maga körül. Valamit találni kell, gyorsan... Az éjjeli lámpa. Megragadja, erősen megrántja. A zsinór enged, és ő lassan megindul a helyiségben, a csöngés irányában, lépésről lépésre halad, a lámpát úgy tartja maga előtt, mint egy fáklyát, vagy valami fegyvert, nem veszi észre, mennyire nevetséges a helyzet. De lehetetlen bármit is meghal-lani, amikor a telefon üvölt, vijjog, egyforma hangon, a csöngés keresztülhasítja a teret, gépiesen, őrjítően. Amikor a szoba ajta-jához ér, hirtelen csönd lesz. Megy tovább, és egyszeriben, maga sem tudja miért, de biztos benne, hogy senki nincs a lakásban, egyedül van.

Nem mérlegel, nem habozik, nyomul tovább a folyosó végéig, hogy a többi helyiséget is megnézzé, a lámpát ferdén előrenyújtva tartja, a zsinórt húzza maga után. Visszamegy a nappaliba, beme-gy a konyhába, onnan is kijön, kinyitogatja az ajtókat, az összes ajtót.

Senki.

Leroskad a kanapéra, és végre elengedi a lámpát. A pólóján a hányás frissnek tűnik. Megint elkapja az undor. Letépi magáról a pólót, a földre hajtja, felkel, és a gyerekszobához siet. Nekitámaszkodik az ajtófélfának, s az oldalán fekvő halott kis testet nézi, karját összefonja csupasz mellén, csendesen sír... Telefonálni kell. Már nem használ ugyan semmit, de ki kell hívni valakit. A rendőrséget, a mentőket, a tűzoltókat. Kit szoktak felhívni ilyenkor? Madame Gervais-t? A gyomrába mar a félelem.

Mozdulni akar, de képtelen. Istenem, Sophie, te meg milyen szarba keveredtél? Mintha még nem lett volna elég... Azonnal el kell menned innen, most rögtön, mielőtt még újra megszólal a telefon, mielőtt még az aggódó anya taxiba vágja magát, és megjelenik ordítózva, zokogva, amíg még nem jön a rendőrség, a kérdések, a kihallgatás.

Sophie nem tudja, mitévő legyen. Telefonáljon? Menjen el? Két rossz közül választhat. Ennyi az élete.

Végül felegyenesedik. Valami, ott benne, elhatározásra jutott. Rohangálni kezd a lakásban, egyik helyiségből ki, a másikba be, sír, mozdulatai ziláltak, céltalanul szaladgál ide-oda, hallja a saját hangját, nyöszörög, akár egy kisgyerek. Azt ismétlgeti: „Szedd össze magad, Sophie! Lélegezz, és próbálj meg gondolkozni! Öltözz fel, mosd meg az arcod, és fogd a cuccaidat! Gyorsan! Indulj! Azonnal! Kapkodd össze a holmijaidat, pakolj be a táskádba, siess!” Annyit rohangászott össze-vissza a lakásban, hogy szinte azt sem tudja, hol van. Amikor Léo szobája mellett megy el, nem tudja megállni, hogy ne nézzen be még egyszer. Ami először a szemébe tűnik, az nem a gyerek merev, viasszerű arca, hanem a nyaka, rajta a barna cipőfűző, amelynek a vége a padlón kígyózik. Ráismer. Az ő bakancsából való.

Vannak dolgok, melyekre nem emlékszik abból a napból. Amit újra maga előtt lát, az a Szent Erzsébet-templom órája. 11 óra 15 percet mutat.

A nap teljes erővel tűz, a halántéka iszonyúan lüktet. És fáradt, rettenetesen fáradt. Újra megrohanja a kép, Léo testének látványa. Mintha másodszor is magához térne. Megpróbál megkapaszkodni... Mi ez? Üveget érez a tenyere alatt. Egy üzlet kirakata. Hideg. Érzy, hogy a hóna alól veríték csurog. Jéghideg.

Mit keres itt? És először is, hol van? Meg akarja nézni, hány óra, de nincs meg a karórája. Pedig biztos volt benne, hogy feltette... Nem, talán mégsem. Nem emlékszik. Temple utca. Te jó isten, csak nem tartott másfél óráig, hogy ideérjen? Mit csinált ennyi ideig? Merre járt? És legfőképpen, hová mész, Sophie? A Molière utcától gyalog jöttél idáig? Vagy metróval?

Fekete lyuk. Tudja, hogy örült. Nem, nem, csak időre van szüksége, ez minden, egy kis idő kell neki, hogy összeszedje magát. Igen, persze, biztosan metróval jött. Nem érzi a testét, csak a karja belső oldalán végigcsorgó verejtéket, a patakokban folyó, szűrő cseppeket. Könyökét testéhez szorítva próbálja őket felitatni. Milyen ruhát visel? Vajon látszik rajta, hogy örült? A feje túlságosan tele van, zsong, képek gomolyognak benne. Gondolkodni, és tenni valamit. De mit?

Egy kirakatban meglátja a tükörképét, de nem ismeri fel magát. Először arra gondol, hogy ez nem is ő. De igen, mégis ő, csak van benne valami más... Valami más, de mi?

Egy pillantást vet a sugárútra.

Menni, és megpróbálni gondolkodni. Csakhogy nem viszi a lába. Csak a feje működik még valamennyire, szavak és képek

kavarognak benne, lélegzetét visszatartva próbálja lecsendesíteni őket. Mellkasát mintha abroncs szorítaná. Fél kézzel a kirakatnak támaszkodik, megpróbálja összeszedni a gondolatait.

Elmenekültél. Igen, így van, megijedtél és elmenekültél. Amikor majd felfedezik Léo testét, keresni fognak. Vádolni fognak... Hogy is mondják, mivel? Valami „mulasztás” is van benne... Szedd össze magad!

Valójában egyszerű a dolog. Te vigyáztál Léóra, valaki jött, és megölte. Léo...

Felnéz. Ismeri ezt a helyet. Egészen közel van oda, ahol lakik. Igen, erről van szó, elmenekültél, és most hazamész.

Őrületség volt idejönni. Ha teljesen ura lenne önmagának, soha nem jött volna vissza ide. Keresni fogják. Már biztosan keresik is. Újabb fáradtság-hullám tör rá. Ott egy kávézó, jobbra. Bemegy.

A helyiség végében ül le. Óriási erőfeszítéssel megpróbál gondolkodni. Először is el kell helyeznie magát a térben. A helyiség végében ül, s lázasan mered a közeledő pincér arcára, tekintete gyorsan végigpásztázza a helyet, hogy felmérje, milyen útvonalon rohanhat a kijáráshoz, amennyiben... de nem történik semmi. A pincér nem kérdezi, mit kér, csak unott arccal bámul rá. Egy kávé rendel. A pincér fáradt léptekkel indul vissza a pulthoz.

Igen, először is be kell tájolni, hol van.

Temple utca. Akkor... lássuk csak, három, nem, négy metró-megállóra van a lakásától. Igen, négy megálló: Temple, République, aztán át kell szállni, és... Te jó ég, melyik a negyedik megálló? Minden áldott nap itt száll le, ezerszer utazott már ezen a vonalon. Tisztán látja a lejáratot, a vaskorlátos lépcsőt, a sarkon az újságosbódét, a pasassal, aki mindig azt mondja: „A kurva életbe, micsoda idő!”... A francba!

A pincér hozza a kávéját, a blokkot is leteszi mellé: egy euró tíz. Egyáltalán van pénzem? Maga elé rakja a táskáját, fel az asztalra. Még azt sem vette észre, hogy nála van.

Öntudatlanul, gépiesen cselekszik, üres aggyal, semmiről nem vesz tudomást. Eddig is így történt minden. Ezért menekült el.

Koncentrálni. Hogy hívják azt a kurva megállót? Táska, karóra, az, hogy idáig eljutott... Valami cselekszik benne, mintha csak két személy lenne. Kettő vagyok. Az egyik, aki remeg a kihűlő kávé előtt, és a másik, aki gyalogolt, aki görcsösen markolta a táskáját, aki elfelejtette felvenni a karóráját, és aki most hazamegy, mintha mi sem történt volna.

Két keze közé fogja a fejét, és érzi, hogy folynak a könnyei. A pincér nézi, közben látszólag közönyös arccal törölgeti tovább a poharakat. Őrült vagyok, és ez látszik rajtam... El kell menni innen. Felkelni és elmenni.

Hirtelen felszökik benne az adrenalin: ha őrült vagyok, lehet, hogy ezek a képek nem is igazak. Talán csak lidérces képzelgés az egész. Ami csak a fejében létezik. Igen, csak képzelődés, semmi más. Csak álmodta, hogy megölte azt a gyereket. Hogy ma reggel megijedt, és elmenekült. Csak a saját álmától ijedt meg, ez minden.

Bonne-Nouvelle! Ez az, a metróállomást Bonne-Nouvelle-nek hívják! De előtte van még egy. Most viszont már magától eszébe jut a név: Strasbourg-Saint-Denis.

Igen, az ő megállója a Bonne-Nouvelle. Most már egészen bizonyos benne, tisztán látja maga előtt.

A pincér furcsán néz rá. Sophie az imént hangosan felkacagott. Néhány perce még sírt, most meg, tessék, nevetésben tör ki.

Valóság volna? Meg kell tudni. Meg kell róla bizonyosodni. Telefonálni kell. Milyen nap is van? Péntek... Léó nincs iskolában. Otthon van. Léó otthon kell, hogy legyen.

Egyedül.

Elmenekültem, a gyerek meg egyedül maradt.

Fel kell hívni.

Lekapja az asztalról a táskáját, és szinte feltépi. Kotorászik. Gervais-ék száma benne van a telefonjában. Megtörli a szemét, hogy lássa a kijelzőn megjelenő számjegyeket. Kicsöng. Egyszer, kétszer, háromszor... Kicsöng, és senki nem veszi fel. Léónak ma nincs iskola, egyedül van a lakásban, a telefon kicsöng, és senki nem veszi fel... Újra csorogni kezd rajta az izzadság, ezúttal a hátán. „A francba, vedd már fel!” Gépiesen tovább számolja a csöngéseket, négy, öt, hat. Kattanás, majd csönd, aztán megszólal egy hang, amelyre egyáltalán nem számított. Léót várta, és az anyját hallja: „Halló, Ön Christine és Alain Gervais-t hívta...” A nyugodt, határozott hangtól megdermed. Mire vár, miért nem teszi le? Minden egyes szó még jobban a székhez préseli. „Jelenleg nem vagyunk itthon...” Sophie lenyomja a telefont.

Örület, mekkora erőfeszítésébe kerül, hogy egymás mellé rakjon két egyszerű gondolatot... Elemezni. Megérteni. Léó tökéletesen tudja, hogy kell felvenni a telefont, sőt imádja megelőzni az embert, felkapni a kagylót, beleköszönni, és megkérdezni, ki az. Ha Léó ott van, fel kell vennie, ha nem veszi fel, akkor nincs ott, ez egyértelmű.

A francba, hol lehet az a kis szaros, ha otthon nincs? Egyedül nem tudja kinyitni az ajtót. Az anyja még akkor felszereltetett egy zárrendszert, amikor a gyerek elkezdte a dolgokat babrálni,

és Christine félt, hogy valami baj történik. Nem veszi fel, viszont ki sem mehetett: a kör négyszögesítése. Hol a fenében van az a kis idióta?

Gondolkodni. Mennyi is az idő? 11 óra 30.

Az asztalon szanaszét hevernek a táskájából kiszóródott holmik. Köztük egy tampon. Mit gondolhatnak ezek róla? A pultnál a pincér két pasással beszélget. Bizonyára törzsvendégek. Kétségkívül róla beszélnek. Rá-rápillantanak, majd elkapják a tekintetüket. Itt nem maradhat. El kell mennie. Fölkapkod mindent az asztról, a táskájába tömi, és az ajtó felé rohan.

– Egy tíz!

Visszafordul. A három férfi furcsán bámul rá. Beletúr a táskájába, kínkeservesen előkotor két pénzmét, a pultra teszi, és ki-megy.

Még mindig szép idő van. Öntudatlanul érzékeli az utca nyüzsgését, a járókelők jövés-menését, az elrobogó autókat, a gázt adó motorokat. Menni. Menni és gondolkodni. Léo képe most tisztán rajzolódik ki előtte. A legkisebb részletet is látja. Ez nem álom. A gyerek meghalt, ő pedig elmenekült.

A takarítónő csak délre megy hozzájuk! Nincs rá semmi ok, hogy bárki délnél korábban bemenjen a lakásba. Akkor viszont megtalálják a kisfiút.

Tehát el kell menni. Óvatosnak kell lenni. A veszély bárhol-nan jöhet, bármikor. Nem szabad egy helyben maradni, menni kell, mozogni. Össze kell szedni a holmijait, menekülni, gyorsan, mielőtt még megtalálják. Épp csak annyi időre megy el, míg át-gondolja a dolgokat. Amíg megéri. Ha majd nyugodt helyen lesz, kielemezheti, mi történt. Akkor majd visszajön, és mindent meg-magyaráz, igen. Most viszont el kell menni. De hová?

Megtorpan. A mögötte haladó járókelő nekiütközik. Hebegve elnézést kér. A járda kellős közepén áll, körülnéz. Nagy a forgalom a körúton. A nap iszonyúan tűz. Az élet kicsit veszít az örületéből.

Már a virágosnál jár, aztán jön a bútorbolt. Gyerünk, gyorsan! A tekintete megakad a bútörüzet falióráján: 11 óra 35. Bemegy a ház előcsarnokába, a táskájába túr, előhúzza kulcsát. A levélszekrényben van valami. Nem vesztegeti rá az időt. Harmadik emelet. Újra elő a kulcsot, előbb a reteszét, aztán a zárét. Remeg a keze, a táskáját leteszi a földre, először bele sem talál a kulcslyukba, próbál mélyeket lélegezni, végre a második kulcs is elfordul, az ajtó kinyílik.

A szélesre tárt ajtóban a küszöbön visszahőköl: eddig egy pillanatra sem merült fel benne, hogy akár rosszul is kalkulálhatott. Hogy esetleg már várják... A lépcsőházban csend honol. Otthona ismerős fénye a lábára vetül. Ott áll, dermedten, de csak a saját szívverését hallja. Hirtelen összerezzen: az egyik ajtóban kulcs csörren. A lépcsőházban, jobbra. A szomszédban lakó nő. Gondolkodás nélkül beugrik a lakásba. Az ajtó becsapódik utána, nincs ideje elkapni. Mozdulatlanná merevedik, fülel. Az üresség, mely máskor oly kétségbeejtő, most megnyugtatja. Lassan tovább megy az üres helyiségben. Fél szemmel az ébresztőórára pillant: 11 óra 40. Körülbelül. Ez az óra soha nem járt pontosan. Mi is volt vele a baj? Úgy rémlik, sietett. De nem biztos.

Kapkodva nekilendül. Kihúzgálja a komód fiókjait, a szekrényből előkapja a bőröndöt, és válogatás nélkül belegyűri a ruháit, berohan a fürdőszobába, a polc tartalmát egy táskába söpri. Körbepillant. A papírok! Útlevel, pénz az íróasztalban. Mennyije van? Kétszáz euró. A csekkfüzet! Hol lehet az a kurva csekkfüzet? A táskámban. Ellenőrzi. Még egyszer körülnéz. A dzsekim. A táskám.

A fényképek! Visszamegy a komódhoz, kirántja a legfelső fiókot, kikapja belőle az albumot. A tekintete megakad a komódon álló bekeretezett esküvői fotón. Azt is leveszi, az albummal együtt a ruhák tetejére hajítja, és lezárja a bőröndöt.

Feszülten figyel, fülét az ajtóhoz tapasztja. De a teret most is csak a szívdobogása tölti be. Két tenyerét az ajtóra támasztja. Koncentrál. Semmi nesz. Felmarkolja a bőröndöt, feltépi az ajtót: a lépcsőházban nincs senki, behúzza maga mögött az ajtót, még az-
zal sem törődik, hogy kulcsra zárja. Lerohan a lépcsőn. Egy taxi megy el a ház előtt. Leinti. A pasas be akarja tenni a bőröndöt a csomagtartóba. Erre nincs idő! Betuszkolja a hátsó ülésre, és ő is beszáll.

– Hova lesz? – kérdi a pasas.

Fogalma sincs. Egy pillanatig tétovázik.

– A Lyoni pályaudvarra.

Amikor a taxi elindul, kinéz a hátsó ablakon. Semmi különös, néhány jármű, járókelők. Fellélegzik. Biztosan örültnek látszik. A sofőr gyanakvóan méregeti a visszapillantó tükörben.

4

Különös, hogy sürgős helyzetben hogyan tör elő egyik gondolat a másik után, szinte akaratlanul. Sophie rákiált a sofőrrre:

– Álljon meg!

Az utasítástól meghökkent taxis fékez. Még száz métert sem tettek meg. Mire a sofőr hátrafordul, Sophie már kiszállt.

– Mindjárt visszajövök. Várjon meg!

– Hát, nem mondom, hogy szívesen... – tétovázik a sofőr.

A bőröndre pillant, amit Sophie a hátsó ülésre dobott. Sem a bőrönd, sem az utas nem ébreszt benne mérhetetlen bizalmat. Sophie habozik. Szüksége van a taxira, s most minden olyan bonyolult... Kinyitja a táskáját, elővesz egy ötven eurós bankjegyet, és a sofőr felé nyújtja.

– Így már rendben?

A sofőr ránéz a pénzre, de nem veszi el.

– Jó, jó, menjen, de igyekezzen...

Átsiet a másik oldalra, és bemegy a bankfiókba. Szinte teljesen üres. A pult mögött ismeretlen arc, egy nő – de hát olyan ritkán jön ide... Előveszi a csekkfüzetét, és leteszi a nő elé a pultra.

– Számlaegyenleget szeretnék kérni.

Az alkalmazott tüntetően ránéz a falióra, elveszi a csekkfüzetet, bepötyög valamit a számítógépbe, és míg a nyomtató kattog, elmélyülten vizsgálgatja körmeit. A körmeit és a karóját. Mint ha a nyomtatonak rendkívül nehéz feladattal kellene megküzdnie, több mint egy percbe telik, míg kiköpi a tízsornyi számot és szöveget. Az egyetlen szám, amely Sophie-t érdekli, a végösszeg.

– A takarékkönyvemét is...

A nő felsóhajt.

– Tudja a számát?

– Sajnálom, nem emlékszem rá...

Határozottan úgy tűnik, hogy a nő is sajnálja. Az óra 11:56-ot mutat. Sophie maradt az egyetlen ügyfél. A másik alkalmazott, egy nagyon magas férfi, felkel, keresztülvág a helyiségen, és elkezd leengedni a rolókat. Fokozatosan mesterséges, kórházi fény váltja fel a nappali fényt. Ettől a szűrt, tapadós fénytől remegő, kásás csend telepszik a bankra. Sophie nem érzi jól magát. Nagyon nem. A nyomtató újra brummog. Ránéz a számokra.

– A folyószámlámról hatszázat veszek ki... a takarékkönyvből pedig... mondjuk... ötezret?

A mondatot úgy fejezte be, mintha kérdés lenne, mintha csak engedélyt kérne. Erre vigyázni kell. Több magabiztosságot.

A pult túloldaláról riadt kis sóhaj hallatszik.

– Meg szeretné szüntetni a számláit? – kérdi az alkalmazott.

– Nem, dehogya... (Vigyázz, te vagy az ügyfél, te diktálsz.) Csak éppen készpénzre van szükségem. (Ez az, a „készpénz” komolyan, felnőtteken hangzik.)

– Hát szóval...

A nő Sophie-ra néz, majd a kezében tartott csekkfüzetre, a faliorára, ami mindjárt a tizenkettesre ér, a kollégára, aki az üvegezett ajtó mellett guggol, hogy bezárjon, s aki nehezen leplezett türelmetlenséggel most húzza le az utolsó rolót. Nem tudja, mitévő legyen.

A dolog most még a vártnál is bonyodalmasabbnak látszik. A bank bezárt, dél van, a taxis bizonyára látta, hogy lehúzzák a redőnyöket.

Halvány mosollyal azt mondja:

– Az a helyzet, hogy én is sietek...

– Pillanat, utánanézek.

Nincs idő visszatartani, már ki is lökte a lengőajtót, és bekopog a pulttal szemben lévő iroda ajtaján. Sophie a hátában érzi a bejáratnál álló kolléga tekintetét, aki nyilvánvalóan szívesebben ülne már az ebédje mellett. Kellemetlen valakit így a hátunkban tudni. De ebben a helyzetben minden kellemetlen, különösen az alkalmazott kíséretében megjelenő fickó.

Ismeri ezt a férfit, a neve ugyan most nem jut az eszébe, de ő foglalkozott vele aznap, amikor megnyitotta a számláját.

Testes harmincas, kissé durva arcvonásokkal, az a fajta, aki a családjával nyaral, pétanque-ozik, s közben marhaságokat szövegel, szandálhoz is zoknit vesz, az elkövetkező öt évben húsz kilót szed magára, szeretőket tart az ebédszünetre, és ezt el is locsogja a kollégáknak, a nők körül nyálasan sündörgő, a „kisasszony”-t jól kihangsúlyozó, sárgainges bankárfazon. Egy seggfej.

A seggfej ott áll előtte. Mellette az alkalmazott mintha össze-ment volna. A tekintély hatása. Sophie nagyon jól tudja, miféle lehet ez a pasas. Érti, hogy szinte mindenütt csorogni kezd rajta a veríték. Jó kis egérfogóba került...

– Azt mondják, hogy ki szeretné venni... (a pasas a számítógép monitorja fölé hajol, mintha csak most szerezne tudomást erről az adatról) ...hogy szinte az összes pénzét ki szeretné venni.

– Tilos?

Abban a minutumban rájött, hogy rossz utat választott. Az efféle barmokat nem szabad frontálisan támadni, abból háború lesz.

– Nem, tilosnak éppen nem tilos, de...

A fickó a fogas mellett álldogáló alkalmazotthoz fordul, és atyai pillantást vet rá:

– Elmehet, Juliette, majd én bezárok, ne aggódjék!

Nevezett Juliette nem kérette magát.

– Talán nincs megelégedve a fiókunk szolgáltatásával, Madame Duguet?

Valahol hátul ajtók csapódnak, a csend még nyomasztóbb, mint az előbb. Igyekszik minél gyorsabban reagálni.

– Szó sincs róla. Csupán az a helyzet... hogy elutazom. Igen. És készpénzre van szükségem.

A „készpénz” szó ezúttal nem csengett olyan jól, mint az imént, most valahogy olyan sietős, olyan elhamarkodott íze volt, valami sandaság, hamisság érződött benne.

– Készpénzre van szüksége – ismételte meg a pasas.– Általában ilyen jelentős összegnél jobban szeretjük megbeszélte időpontban fogadni az ügyfelet. Nyitvatartási időben... Biztonsági okokból, érte ügyebár.

A burkolt célzás olyan nyilvánvaló, s annyira jellemző a fickóra, hogy Sophie legszívesebben lekeverne neki egy pofont. Csak az a gondolat lebeg előtte, hogy neki szüksége van, feltétlenül szüksége van erre a pénzre, a taxi nem fog rá várni egész nap, ki kell jutnia innen, ki kell keverednie ebből a helyzetből.

– Váratlanul derült ki, hogy el kell utazom. Teljesen váratlanul. Mindenképpen el kell mennem. És feltétlenül rendelkezni akarok ezzel az összeggel.

Ránéz a pasasra, valami belül enged benne, egy kis méltóság, felsóhajt, azt fogja tenni, amit kell. Kicsit, épp csak haloványan, undorodik magától.

– Teljesen megértem a problémáját, Musain úr. (Egyszerre beugrott a fickó neve: aprócska jel, hogy kezdi visszanyerni az ön-bizalmát.) Ha lett volna rá időm, felhívtam volna, előre szóltam volna. Ha én dönthettem volna el, mikor indulok, nem jöttem volna közvetlenül zárás előtt. Ha nem lenne szükségem pénzre, nem zavarnám önt. De szükségem van. És pont ennyire van szükségem. Azonnal.

Musain öntelten rávigyorog. Sophie érzi, hogy kezdenek javulni az esélyei.

– Kérdés, van-e egyáltalán ennyi készpénzünk...

Sophie érzi, hogy kiveri a hideg veríték.

– De máris megnézem – folytatja Musain.

Ahogy ezt kimondta, el is tűnt. Az irodájában. Telefonálni akar? Miért kell ahhoz bemennie az irodába, hogy megnézze, mi van a széfben?

Sophie tehetetlenül bámul a bankfiók lehúzott redőnyű bejárata, aztán a hátsó ajtóra, ami fémes hangon csukódott be, amikor a két alkalmazott ebédelni ment – nyilván páncélozott. Újra beáll a csend, még az előzőnél is nyúlósabb, fenyegetőbb. A fickó telefonál, ez holtbiztos. Vajon kinek? De már jön is. Megnyerő mosollyal közeledik felé, de most nem a pult felőli oldalon, mint az imént, hanem azon, ahol Sophie áll. Nagyon közel jön hozzá, egészen közel.

– Azt hiszem, megoldható a dolog, Madame Duguet – leheli.

Sophie ajka torz mosolyra húzódik. A pasas nem mozdul. Az arcába bámul, és mosolyog. Sophie sem mozdul, ő is mosolyog. Ez kellett neki. A mosoly. Visszamosolyogni rá. A fickó megfordul, és elmegy.

Megint egyedül van. 12 óra 06. Sophie a redőnyhöz siet, felhúzza néhány lamelláját. A taxi még mindig ott áll. A sofört nem látja rendesen. Mindenesetre ott van, állapítja meg. De sietni kell. Nagyon kell sietni.

Mire a fickó ismét előbújik a barlangjából, Sophie már visszahelyezkedett a pultra könyöklő ügyfél pozíciójába. Musain most a pult felőli oldalon marad, és leszámol ötezer-hatszáz eurót. Beül az alkalmazott helyére, a számítógép klaviatúráján pötyög. A nyomtató újra nekiveselkedik. Amíg kattog, Musain Sophie-t nézi, és vigyorog. Sophie úgy érzi, mintha meztelen lenne. Végre aláírja az átvételi elismervényt.

Musain egy csomó jó tanácsot zúdít rá. Aztán a pénzt egy vastag papírból készült borítékba teszi, és elégedett arccal átnyújtja.

– Egy olyan karcsú, fiatal nő, mint maga, ennyi pénzzel az utcán... Nem lenne szabad kiengednem... Nagy meggondolatlanság. „Karcsú, mint maga!” Álmodom!

Sophie elveszi a borítékot. Nagyon vaskos. Nem tudja, mihez kezdjen vele, a dzsekije belső zsebébe gyömöszöli. Musain kétkedő arccal figyel.

– Sietnem kell – dadogja Sophie. – A taxis kinn vár, már biztosan türelmetlenkedik. Majd később rendesen elrakom...

– Hát persze – mondja Musain.

Sophie elindul.

– Várjon!

Megfordul, mindenre készen, akár arra is, hogy megüsse, de látja, hogy a pasas mosolyog.

– Zárás után erre kell kimenni – mutat hátul egy ajtóra.

Sophie követi a nagyon szűk folyosón, amelynek a végén ott a kijárat. A pasas a zárat babrálja, a páncélozott ajtó arrébb csúszik, de nem nyílik ki teljesen. A fickó ott terpeszkedik előtte. Szinte az egész teret kitölti.

– Hát akkor... – szólal meg.

– Köszönöm.

Nem tudja, mit tegyen. A pasas még mindig ott áll, és vigyorog.

– Voltaképpen hová utazik? Ha nem vagyok indiszkrét...

Gyorsan ki kell találnia valamit, bármit. Érti, hogy túl sokáig gondolkodik, hogy azonnal vágnia kellene a választ, de nem jut az eszébe semmi.

– Délre megyek.

A dzsekije nincs teljesen becipzározva. Amikor eltette a pénzt, csak félig húzta fel. Musain a nyakát bámulja, még mindig vigyorog.

– Délre... Pompás...

Sophie felé nyúl, finoman lejjebb tolja a pénzes borítékot, amelynek a sarka eddig kilátszott a dzseki kivágásában. Keze egy röpke pillanatra súrolja a mellét. Egy szót sem szól, de a kezét nem húzza vissza azonnal. Sophie úgy érzi, most már fel kell, tényleg fel kell pofoznia, de valami végső, valami rettenetes visszatartja. A félelem. Még az is átfut az agyán, hogy a fickó akár össze-vissza fogdoshatná, ő akkor sem szólna semmit, csak állna bénultan. Kell neki az a pénz. Ennyire látszik rajta?

– Eeegen – folytatja Musain –, délre, az bizony nem rossz...

Keze lassan végigsimít a dzseki hajtókáján.

– Sietek... – mondja Sophie, és megpróbál jobbról elcsusszanni mellette, az ajtó felé.

– Értem – feleli Musain, s kicsit arrébb húzódik.

Sophie az ajtóhoz nyomakszik.

– Hát akkor, jó utat, Madame Duguet. Viszontlátásra... hamarosan?

Hosszan szorongatja a kezét.

– Még egyszer köszönöm – mondja Sophie, és kisiet az utcára.

Az átélt félelem miatt, hogy bennrekedt a bankban, hogy ki volt szolgáltatva ennek az idióta bankárnak, előnti a gyűlölet. Most, hogy már kinn van, hogy mindennek vége, legszívesebben a falhoz verné a fickó fejét. Ahogy a taxi felé fut, még érzi az ujjait a mellén, és szinte fizikailag megkönnyebbül, amint elképzeli, hogy a két fülénél fogva megragadja a pasast, és a falhoz csapja a koponyáját. Mert ennek a baromnak a feje a legelviselhetetlenebb! Hatalmas düh támad fel benne... Igen, már el is kapja a fülét, és nekivágja a fejét a falnak. Szörnyű, tompa és mély puffanással pattan vissza, a pasas úgy mered rá, mintha a világ összes képtelensége zúdult

volna rá, de ezt az arckifejezést a fájdalom görcsös grimasza váltja fel. Újra a falhoz veri a fejét, háromszor, négyszer, ötször, tízszer, és a fájdalmas vicsorgás fokozatosan mozdulatlanná dermed, a férfi üveges szemei a semmibe merednek. Most már abbahagyja, elégedetten, keze csupa lucsok a füléből folyó vértől. A pasas szeme olyan, mint a hulláké a filmekben, mereven néz.

Ekkor Léo arca jelenik meg előtte, de igazi halott szemekkel. Ami egyáltalán nem olyan, mint a filmekben.

Megszédül.

5

– No, mi lesz, indulunk végre?

Felnéz. A taxi mellett áll, dermedten.

– Rosszul van? Csak nem fog itt nekem elájulni?

Nem, minden rendben, te most beszállsz a taxiba, Sophie, és elhúzol innen. Nyugodj meg, semmi baj. Csak a fáradtságtól van, nehéz dolgokon mentél keresztül, ennyi az egész, de minden rendben lesz, szedd össze magad!

Útközben a taxis egyfolytában a visszapillantó tükörből fürkészi. Sophie az ismerős környéket nézi, és megpróbál lecsillapodni: République tér, Szajna-part, amott, lejjebb, meg az Austerlitz híd. Kezd fellélegezni. A szíve már nem kalapál olyan hevesen. Először is meg kell nyugodni, távolabbról kell nézni az eseményeket, aztán gondolkozni.

A taxi a Lyoni pályaudvarhoz ér. Amíg Sophie az autó ajtaja mellett állva rendezi a számlát, a sofőr megint vizsgálgatni kezdi, nyugtalanul, izgottan, talán kissé riadtan is, ez mind benne van a

tekintetében, meg a megkönnyebbülés is. Zsebre vágja a pénzt, és elhajt. Sophie felveszi a bőröndjét, és elindul a vonatok indulását jelző tábla felé.

Rá akar gyújtani. Lázasan kutat a zsebeiben. Nagyon kell most egy cigaretta, nincs idő keresgélni. A trafikban hárman vannak előtte. Végre rá kerül a sor, egy csomaggal kér, nem, kettővel, a lány megfordul, levesz két paklit, és a pultra teszi.

– Inkább hármat kérek...

– Most akkor egy legyen, kettő vagy három?

– Egy egész kartonnal.

– Biztos?

– Szálljon már le rólam! Meg egy öngyújtót is.

– Milyet?

– Mit tudom én, tökmindegy!

Idegesen felkapja a kartont, a zsebébe túr, kimarkol valamennyi pénzt, a keze annyira remeg, hogy az egész a pult előtt kirakott újságokra szóródik. Körbenéz, ki látja, majd összekapkodja az ötven euróseit, az összes zsebébe gyömöszöl belőlük, hát ez így nem lesz jó, Sophie, ez bizony nagyon nem lesz így jó. Egy pár figyeli, mit csinál. Közvetlenül mellette egy nagydarab fickó, látszik rajta, hogy feszélyezve érzi magát, úgy tesz, mintha másfele nézne.

Sophie kimegy a trafikból, hóna alatt a karton cigarettával. Pillantása egy piros betűs falragaszra esik, amely arra figyelmezteti az utasokat, hogy ügyeljenek a zsebtolvajokra. Hát most mitévő legyen? Legszívesebben ordítana, bár furcsamód egyszer csak valami érzés járja át – ez majd később is gyakran előfordul vele –, valami nagyon különös, szinte megnyugtató érzés, olyasmi, mint a nagy gyermekkori félelmeknél, mikor a szorongás mélyéről felmerül egy lehetlenyi, ám feltétlen bizonyosság, hogy mindaz, amit megélünk,

nem is igazán valóság, hogy a félelmen túl, valahol van valami ol-
talmazónk, egy ismeretlen megvéd bennünket... Egy röpke pilla-
natra az apja képe is megjelenik előtte, majd szertefoszlik.

Varázslatos reflex.

Sophie a lelke mélyén tökéletesen tudja, hogy ez csupán önmaga
megnyugtatójának nagyon gyermekes eszköze.

Mosdót keresni, megfésülködni, összeszedni magát, rendesen
elrakni a pénzt, kitalálni egy úti célt, egy tervet – ezek most a teen-
dói. És rágyújtani, most rögtön.

Feltépi a karton csomagolását, három doboz cigaretta kiesik
belőle. Fölszedi őket a földről, a dzsekijét és a kartont a bőrönd-
re rakja, az egyik paklit felbontja. Kivesz egy szálat, meggyújtja.
A hasában jóleső érzés árad szét. Az első boldog másodperc egy
örökkévalóság óta. Az érzés szinte azonnal a fejébe is felkúszik. Le-
hunyorja a szemét, hogy erőt gyűjtsön, és néhány pillanattal később
már jobban is érzi magát. Tessék: két-három perc bagózás, és az
ember már vissza is nyeri a lelki békéjét. Csukott szemmel dohány-
zik. Végül elnyomja a cigarettát, a kartont a bőröndbe gyömöszöli,
és elindul az indulási oldallal szemben lévő kávézóba.

Fölötte, a galérián a Kék Vonat étterem, a hozzá vezető széles
lépcsőkkel, a hatalmas üveglablakkal, amelyek mögött a léleg-
zetelállító mennyezetű, dagályos freskókkal díszített szalonok sora-
koznak, bennük fehér terítős, ezüst evőeszközös asztalok. Egyszer
régén egy este Vincent elhozta ide. Milyen távoli már mindez.

Észrevesz egy szabad asztalt a fedett teraszon. Rendel egy ká-
vét, megkérdezi, merre van a mosdó. A bőröndjét nem akarja
csak úgy itt hagyni. De a mosdóba sincs kedve magával cibálni...
Körülnéz. Jobbra egy nő ül, balra egy másik. A nők alkalmasab-
bak az ilyesmire. A jobb oldali körülbelül vele egykorú lehet,

cigarettázik, közben egy magazint lapozgat. Sophie inkább a bal oldalt választja, az idősebb, testesebb, magabiztosabb; odaint neki, a bőröndre mutatva, de nem biztos benne, hogy megértette, mit akar. Ugyanakkor az asszony szeme mintha azt mondaná: „Menjen csak, én itt vagyok.” Sophie halványan elmosolyodik, évezredek óta most először. A nőekkel a mosoly is jobban megy. Nem nyúl a kávéjához. Lemegy a lépcsőn, vigyáz, hogy ne nézzen bele a tükörbe, egyenesen bemegy az egyik fülkébe, magára zárja az ajtót, letolja a farmerjét, leül, a térdére könyököl, és sírni kezd.

A fülkéből kijövet meglátja az arcát a tükörben. Elkínzott. Örület, milyen öregnek és megviseltnek érzi magát. Megmossa a kezét, a homlokát is benedvesíti. Annyira fáradt... Gyerünk, menj föl, idd meg a kávédat, szívj el egy cigarettát, és gondolkozz! Nem szabad pánikba esni, óvatosan kell cselekedni, átgondoltan. Könnyű azt mondani.

Fölmegy a lépcsőn. Ahogy kiér a teraszra, azonnal látja, milyen katasztrófa érte: a nő eltűnt, s vele a bőröndje is. Felordít: „A szentségit!”, és ököllel dühösen az asztalra csap. A kávéscésze felborul, összetörik, mindenki odanéz. Odafordul a másik nőhöz, ahhoz, aki a jobb oldali asztalnál ül. És azon nyomban, szinte a semmiből, egy pillarezenésből, Sophie rájön, hogy ez a lány mindent látott, de nem lépett közbe, meg se mukkant, meg se moccant, az égvilágon semmit nem tett.

– Maga persze nem látott semmit?!

A nő úgy harminc év körüli, tetőtől talpig szürkében, az arca szomorú. Sophie közelebb lép hozzá. A dzsekije ujjával letörli a könnyeit.

– Semmit sem láttál, mi, te kurva?

Pofon vágja. Kiáltozás, a pincér előrohan, a lány fogja az arcát, egy árva szót sem szól. Mindenki odasereglik, mi történik itt, Sophie ott áll a vihar közepén, körülötte egy csomó ember, a pincér két karjánál fogva megragadja, és azt üvölti: „Lehiggad, vagy hívom a zsarukat!” Egy vállrándítással kiszabadul, és futásnak ered, a pincér üvölt, rohan utána, a tömeg is nyomul, tíz méter, húsz méter, Sophie nem tud tovább menni, a pincér elkapja a vállát.

– Fizesse ki a kávé! – ordítja.

Sophie megfordul. A fickó lázas arccal néz rá. Tekintetük összekapcsolódik, két akarat feszül egymásnak. A pincér – férfi, és Sophie érzi, hogy nem fogja hagyni magát, ő akar győzni mindenáron, már egészen belevörösödött. Ekkor előhúzza a borítékot, amelyben csupa nagy címlet van, a cigaretták a földre potyognak, mindent felmarkol, most már rengetegen állnak körülöttük, melyeket lélegzik, szipog, a keze fejével megint letörli a könnyeit, fog egy ötven euróst, a pincér kezébe nyomja. A pályaudvar kellős közepén állnak, a csetepatéra összecsődült báméskodók és utasok gyűrűjében. A pincér a hasán lévő zsebbe süllyeszti a kezét, hogy előhalássza a visszajárót, és Sophie mozdulatainak elnyújtott lassúságából érzi, hogy ki akarja élvezni a diadal perceit. Végtelen hosszú ideig matat, föl sem néz, koncentrálni, mintha a közönség nem is létezne, és mintha csak a legtermészetesebb szerepét játszaná: a nyugodt hatóságét. Sophie érzi, hogy megfeszülnek az idegei. A tenyere viszket. Már az egész pályaudvar köréjük sereglett. A pincér akkurátusan számolja le a pénzt, két eurótól ötvenig, egymás után rakja a bankjegyeket és pénzerméket Sophie nyitott, remegő tenyerébe. Sophie csak gyér, őszes hajjal borított feje búbját látja, a hajszálak tövében izzadságcseppek csillognak. Hányinger kerülgeti.

Sophie fogja a pénzt, megfordul, és keresztülvág a kíváncsisgódk tömegén. Teljesen össze van zavarodva.

Megy tovább. Úgy érzi, mintha tántorogna, de nem, egyenesen megy, egyszerűen csak nagyon-nagyon fáradt. Valaki megszólítja:

– Segíthetek?

A hang rekedt, tompa.

Sophie megfordul. Istenem, de nyomasztó. A piás csövesben mintha a világ összes nyomorúsága egyesülne: ő a nagybetűs hajléktalan.

– Köszönöm, minden rendben – veti oda, s már indul is tovább.

– Hé, nem kell ám szégyellni magunkat! Mindannyian ugyanabban a szar...

– Húzz innen, hagyj engem békén!

A fickó visszahúzódik, közben valamit dörmög az orra alatt, Sophie úgy tesz, mintha nem hallaná. Talán tévedsz, Sophie. Lehet, hogy neki van igaza, lehet, hogy te is hamarosan ide jutsz, hiába hordod úgy fenn az orrodát. Csövezni fogsz.

„Amúgy meg mi volt a bőröndödben? Göncök, kacatok. A pénz a legfontosabb.”

Lázasan végigkutatja a zsebeit, és megkönnyebbülten felsóhajt: a papírajai megvannak, a pénze is. A lényeg megmaradt. Még egyszer végig kell gondolnia mindent. A pályaudvarról kilép a szikrázó napsütésbe. Egymás után sorakoznak a presszók, a sörözők, mindenütt utasok, taxik, autók, buszok. A járda mellett alacsony betonfal, mögötte taxik állnak sorban. Néhányan csak üldögélnek, mások olvasnak, egy férfi gondolataiba merülve telefonál, térdén ott a határidőnaplója. Sophie közelebb megy, ő is leül, elővesz egy doboz cigarettát, rágyújt, és lehunyja a szemét. Koncentrálni kell.

Hirtelen eszébe jut a mobilja. Le fogják hallgatni. Látni fogják, hogy megpróbált Gervais-ékhez telefonálni. Felnyitja a készüléket, idegesen kikapja belőle a SIM kártyát, és a csatornába dobja. A telefont is el kell dobni.

Reflexszerűen jött a Lyoni pályaudvarra. De vajon miért? Hová akart menni? Rejtély... Keresi az okot. Egyszer csak beugrik: Marseille, igen, ez az, Marseille, ahol valamikor réges-régen Vincent-nal már járt. Nagy kacagások közepette vettek ki egy szobát egy rémes szállodában, a Régi Kikötő mellett: semmi mást nem találtak, és már szörnyen vágytak arra, hogy összebújjanak. Amikor a pasas a recepción a nevüket kérdezte, Vincent azt mondta „Stefan Zweig”, mert akkoriban ő volt a kedvenc írójuk. Betűznie kellett. A fickó megkérdezte, hogy lengyelek-e. „Osztrákok. Osztrák származásúak” – felelte Vincent. Álnéven töltöttek ott egy éjszakát, inkognitóban, bizonyára ezért jutott eszébe... Megdöbben a felismerés: önkéntelenül oda akart menni, ahol már járt, Marseille-be vagy máshová, mindegy hová, csak olyan helyre, amit ismer, még ha csak kevésbé is, mert az megnyugtató – és pontosan ez az, amit várnak tőle. Ott fogják keresni, ahová elképzelhető, hogy megy, és pontosan ez az, amit nem szabad tennie. Mostantól minden vonatkozási pontodat el kell felejtened, Sophie, ez életbevágó. A képzeletedre kell hagyatkoznod. Olyan dolgokat kell tenned, amit korábban soha nem tettél, oda kell menned, ahol nem várnak rád. Arra a gondolatra, hogy többé nem mehet az apjához, belehasít a rémület. Már csaknem fél éve nem találkoztak, és most lehetetlenné vált, hogy viszontlássa. A házat bizonyára figyelik, a telefonját lehallgatják. Maga előtt látja az idős férfi sosem változó alakját: még mindig nyurga és erős, mintha tölgyből faragták volna, nem öregszik, nem gyengül. Sophie erre a mintára választotta

ki Vincent-t: magas, nyugodt, derűs. Igen, az apja nagyon fog neki hiányozni. Amikor Vincent halálával minden összeomlott, amikor az élete romokban hevert, az apja volt az egyetlen, aki megmaradt neki. Most pedig nem mehet többé hozzá, nem beszélhet vele. Teljesen egyedül van a világon, mintha az apja is meghalt volna. Nem tudja elképzelni, milyen lehet az a világ, amelyben valahol él ugyan az apja, de ő nem keresheti fel, nem hallhatja a hangját. Mintha ő maga is halott lenne.

Beleszédül ebbe a perspektívába, mintha csak a visszatérés reménye nélkül lépne be egy ellenséges másik világba, egy olyan világba, amelyben minden ismeretlen, amelyben minden kockázatos, amelyben nincs helye a spontaneitásnak. Ahol mindig valami újat kell kitalálni. Soha többé sehol nem lesz biztonságban, egyetlen olyan hely sem lesz, ahol megadhatja a nevét, Sophie többé senki, csupán egy szökevény, valaki, aki halálosan retteg, aki túlélésre szorítókozó állati létet él, amely ellentéte az életnek.

Csüggedés fogja el: tényleg megéri? Mert hát mi most neki az élet? Mozogni, sosem maradni egy helyben... Ez már eleve kudarcra ítéltetett, ő nem az a fajta, aki képes küzdeni. Az ő lelke nem egy szökevényé, ő csak egy bűnös. Nem lesz képes sokáig csinálni. Egykettőre meg fogják találni... Hosszú lemondó sóhaj tör fel belőle: megadja magát, elmegy a rendőrségre, elmondja az igazságot, azt, hogy semmire nem emlékszik... hogy ennek egy nap be kellett következnie, hogy mekkora neheztelés, mekkora harag van benne a világgal szemben... Jobb, ha most itt feladja. Nem akar olyan életet, ami rá vár. Amúgy meg, a korábbi élete is mit ért? Már nagyon régóta semmit. Most két értelmetlen lét között kellene választania... Annyira fáradt... Arra gondol: „Abba kell hagyni!” Most

először érzi kézzelfoghatónak ezt a megoldást. „Feladom magam”, gondolja, és még csak meg sincs lepődve azon, hogy olyan kifejezést használt, amit a bűnözők szoktak. Nem kellett hozzá két év, hogy megőrüljön, egyetlen éjszaka elég volt, hogy újra bűnözővé váljék, alig két óra alatt pedig üldözött nő lett belőle, félelmek, gyanakvások, ravaszkodások, szorongások egész sorával, önszervezési, sőt előregondolkodási kísérletekkel, s most tessék, még a szóhasználata is erről tanúskodik. Életében másodszor szembesül azzal, hogy a normális élet miként fordulhat át egyetlen másodperc alatt örületbe, halálba. Vége. Itt mindennek be kell fejeződnie. Nyugalom árad szét benne. Még az attól való rettegés, hogy bolondokházába zárják, ami eddig menekülésre készítette, még az is elhalványul. Az elmeagyógyintézetet most nem pokolként, hanem valamiféle szelíd megoldásként látja. Elnyomja a cigarettáját, rágyújt egy másikra. Ha ezt elszívtam, megyek. Még egy utolsó cigaretta, s utána, igen, ez már biztos, telefonál, felhívja a 17-et. Ugye azt kell? A 17-et? Ez most lényegtelen, majdcsak sikerül valahogy megértetnie magát, elmagyaráznia a dolgot. Minden csak jobb lehet az elmúlt óránál. Bármi, csak ez a téboly ne.

Nagyon mélyen kilélegezve messzire fújja a füstöt, és pontosan ebben a pillanatban meghallja a nő hangját.

6

– Sajnálom...

A talpig szürkébe öltözött lány áll előtte, idegesen szorongatja kis retiküljét. Valami halvány mosolyféltre húzódik a szája. Sophie még csak meg sincs lepődve.

Egy pillanatig nézi, majd azt mondja:

– Semmi baj, ne is törődjék vele! Vannak ilyen napok.

– Sajnálom – mondja még egyszer a lány.

– Nem tehet róla, hagyja!

De a lány nem mozdul, esetlenül álldogál tovább. Sophie most először nézi meg igazán. Nem csúnya, inkább szomorú. Úgy harmincéves lehet, hosszúkás arca van, finom vonásai, élénk tekintete.

– Mit tehetek önért?

– Hozza vissza a bőrröndömet! Igen, ez tényleg jó ötlet lenne, visszahozni a bőrröndömet!

Sophie föláll, és megfogja a lány karját.

– Már túltettem magam rajta. Ne aggódjék! Most viszont mennem kell.

– Értékes holmik voltak?

Sophie visszafordul.

– Azt akarom kérdezni, hogy... értékes holmik voltak a bőrröndben?

– Ahhoz eléggé, hogy valakinek kedve támadjon meglépni vele.

– Most mit fog tenni?

Jó kérdés. Mindenki más azt felelné: hazamegyek. De Sophie hallgat, nem tud mit mondani, neki nincs hová mennie.

– Meghívhatom egy kávéra?

A fiatal nő állhatatosan néz rá. Nem is meghívás ez, inkább kérés. Sophie maga sem tudja, miért, de annyit mond csupán:

– Végül is, már oly mindegy...

A pályaudvarral szemben egy söröző.

A lány – bizonyára a napsütés miatt – rögtön a terasz felé indul, Sophie azonban benn akar leülni. „Ne a kirakatba” – mondja. A lány rámosolyog.

Nem tudnak egymásnak mit mondani, várják a kávé.

– Most érkezett, vagy most indul?

– Hogy? Ja, most érkeztem. Lille-ből.

– A Lyoni pályaudvarra?

Na, ez rosszul kezdődik. Sophie hirtelen úgy érzi, legjobb lenne, ha most azonnal faképnél hagyná ezt a kivert kutya kinézetű lányt a megkésett aggályaival együtt.

– Átjöttem erre a pályaudvarra...

Improvizál. Rögtön vissza is kérdez:

– Hát maga?

– Én nem utazom.

A lány habozik, hogy is folytassa, majd másra tereli a szót.

– Errefelé lakom. Véronique vagyok.

– Én is – feleli Sophie.

– Magát is Véronique-nak hívják?

Sophie ráébred, hogy minden sokkal nehezebb lesz, mint ahogy azt előre gondolta, hogy nem volt ideje felkészülni az efféle kérdésekre, mindent most kell megoldania. Bele kell helyezkednie egy másik lelkiállapotba.

Határozatlanul igent int, ami bármit is jelenthet.

– Különös – tűnődik a lány.

– Előfordul...

Sophie rágyújt, odanyújtja a lánynak a dobozt. A lány mozdulataiban, ahogy meggyújtja a cigarettáját, van valami kecsesség. Hihetetlen, hogy ez a szürke uniformisba bújt teremtés mennyire más közelről.

– Mivel foglalkozik? – kérdi Sophie.

– Fordító vagyok. És maga?

Néhány perc leforgása alatt, ahogy a társalgás haladt előre, Sophie kitalált magának egy új életet. Eleinte kicsit még meg volt ijedve, de végső soron olyan az egész, mint egy játék, csak a szabályokat kell észben tartani. Egyszeriben végtelen sok lehetőség kínálkozott számára. Sophie azonban úgy viselkedett, mint azok a lottónyertesek, akik gyökeresen új életet teremthetnének maguknak, ehelyett ugyanolyan típusházat vesznek, mint amilyen a többségnek van. Így lett belőle Véronique, rajztanár egy lille-i gimnáziumban, aki egyedül él, és néhány napra elugrott meglátogatni a Párizs környékén élő szüleit.

– A maguk iskolájában most szünet van? – érdeklődik Véronique.

Igen, ez itt a gond: a kérdések láncáé túl messzire vezethet.

– Szabadságot vettem ki. Az apám megbetegedett. Vagyis hát... (elmosolyodik), magának megsúgom, valójában kutya baja. Egyszerűen csak kedvem támadt néhány napot Párizsban tölteni. Nem valami szép dolog, tudom...

– Merre laknak? Van kocsim, elvihetem.

– Ó, nem, köszönöm, ne fáradjon!

– Nekem ez nem fáradtság.

– Nagyon kedves magától, de igazán nem kell.

Ezt olyan éles hangon mondta, hogy egyszeriben újra rájuk telepszik a csend.

– Várják magát? Nem kellene felhívnia őket?

– Á, nem!

Túl gyorsan rávágta. Nyugalom, Sophie, hidegvér, előbb gondolkozz, ne beszélj összevissza!

– Úgy volt, hogy csak holnap reggel érkezem...

– Értem – mondja Véronique, és elnyomja a cigarettáját. – Ebédelt már?

Az evés tényleg a legutolsó dolog, ami most eszébe jut.

– Még nem.

A falon lévő órára pillant: 13:40.

– Akkor meghívhatom ebédre? Engesztelésképpen... a bőrönd miatt... Egy ugrásra lakom innen. Nem gondolok semmi nagyszabásúra, de biztosan akad valami ehető a hűtőben.

Sophie, ne felejtsd el, semmit sem szabad úgy csinálnod, mint azelőtt. Oda menj, ahol senki sem vár.

– Miért ne? – feleli.

Egymásra mosolyognak. Véronique rendezi a számlát. Kifelé menet Sophie vesz két doboz cigarettát, és elindul a lány után.

Diderot körút. Polgári bérház. Egymás mellett baktatnak, a szokásos banalitásokról beszélgetnek. Alighogy odaérnek Véronique háza elé, Sophie már sajnálja, hogy eljött. Nemet kellett volna mondani, el kellett volna köszönni tőle. Már Párizstól messze kéne járnia, valami valószínűtlen irányban. Gyengeségből, fáradtságból fogadta el a meghívást. Gépiesen megy Véronique után, belépnek a ház előcsarnokába, Sophie hagyja, hogy vezessék, mint valami alkalmi vendéget. A lifthez mennek. Véronique megnyomja a negyedik emelet gombját, a lift zötyög, csikorog, rázkódik, de azért kapaszkodik felfelé, majd hirtelen nagyot döccenve megáll. Véronique mosolyog.

– Ne számítson nagy kényelemre! – mentegőzik, és kinyitja a táskáját, hogy előkeresse a kulcsát.

Nem számít nagy kényelemre, de ahogy belép, azonnal megcsapja a jómód szaga. A lakás tágas, igen tágas. A nappalit két

egybenyitott helyiség alkotja, két ablak van rajta. Jobbra vörösesbarna bőr ülőgarnitúra, balra zongora, hátul könyvespolc...

– Jöjjön be, kérem...

Sophie úgy lép be, mintha múzeumban lenne. A berendezés kicsiben azonnal a Molière utcai lakásra emlékezteti, ahol most...

Ösztönösen körbenéz, mennyi lehet az idő: a sarokban lévő kandallón aranyozott kis óra áll, 13:50-et mutat.

Amint megérkeztek, Véronique felélénkülve, szinte sietősen azonnal a konyhába ment. Sophie hallja, ahogy hozzá beszél, szórakozottan válaszolgat, közben körülnéz a lakásban. Tekintete ismét az órára tapad. Mintha szemernyi sem haladnának a mutatók. Mély levegőt vesz. Oda kell figyelnie, mit válaszol. „Igen, persze” – dünynyögi időnként, és megpróbálja összeszedni magát. Olyan, mintha egy túlságosan mozgalmas éjszaka után felébredne, és ismeretlen helyen találná magát. Véronique sűrög-forog, hadar, nyitogatja a konyhaszekrényajtókat, beindítja a mikró, becsapja a hűtőt, terít.

– Segítsek? – kérdi Sophie.

– Ugyan, dehogyan – mondja Véronique.

Tökéletes kis háziasszony. Néhány perc alatt saláta, bor, kenyér kerül az asztalra, ez utóbbi csaknem friss („Tegnap”, „Teljesen megfelel...”), egy nagyon profi késsel szeleteli fel.

– Tehát fordító...

Sophie társalgási témát keres. Most már nem nehéz. Ahogy Véronique belépett az otthonába, megeredt a nyelve.

– Igen, angoltól és oroszról fordítok. Az anyám orosz, ez nagy segítség.

– És mit fordít? Regényeket?

– Szívesen tenném, de többnyire szakszövegekkel dolgozom: hivatalos levelek, brosúrák, ilyesmi.

A társalgás ide-oda kanyarog, munkáról, családról beszélgetnek. Sophie kapcsolatokat, kollégákat, családot rögtönöz magának, egy szép új életet, gondosan ügyelve arra, hogy minél messzebbre távolodjék a valóságtól.

– Hol is laknak a szülei? – kérdi Véronique.

– Chilly-Mazarinben.

Ez csak úgy spontán beugrott, maga sem tudja, honnan szedte.

– És mivel foglalkoznak?

– Rábeszéltem őket, hogy menjenek nyugdíjba.

Véronique felnyitja a bort, és párolt zöldségeket tálal szalonkockákkal.

– Mélyhűtött készétel, megmondom előre...

Sophie csak most jött rá, hogy éhes. Ráveti magát az ételre. A bor kellemesen ellazítja. Szerencsére, Véronique meglehetősen bőbeszédű. Megmarad ugyan az általánosságoknál, de igazán jó érzéke van a társalgáshoz, buta kis semmiségeket vegyít anekdotákkal. Sophie rendületlenül eszik, közben elcsíp egy-egy információtöredéket a lány szüleiről, tanulmányairól, öccséről, skóciai utazásáról... A szóáradat egy idő után elapad.

– Férjnél van? – kérdi Véronique Sophie kezére mutatva.

Sophie-t rosszullet környékezi.

– Már nem.

– És mégis viseli a gyűrűt?

Le kell vennie, nehogy elfelejtse! Rögtönöz.

– Azt hiszem, megszokásból. És maga?

– Szívesen hozzászoktam volna...

Ezt zavart mosollyal mondta, a nők közötti cinkosságra apelálva. Más körülmények között talán, gondolja Sophie, de nem most...

– És...?

– Attól tartok, máskorra marad.

Sajtot hoz. Ahhoz képest, hogy azt sem tudta, mi van a hűtőjében...

– Tehát egyedül él?

Véronique tétovázik.

– Igen...

Lehajtja a fejét, a tányérjába bámul, majd újra felemeli a fejét, és Sophie szemébe néz, szinte kihívóan.

– Hétfő óta... Még friss a dolog.

– Ó...

Sophie csak annyit tud, hogy ő nem akar erről tudni. Nem akar belekeveredni. Be akarja fejezni az ebédjét, és elmenni innen. Nem érzi jól magát. Menni akar.

– Előfordul az ilyesmi... – mondja sután.

– Igen – feleli Véronique.

Kicsit még beszélgetnek, de mintha megszakadt volna valami. A személyes gond közékük telepedett.

Megszólal a telefon.

Véronique az előszoba felé fordítja a fejét, mintha csak azt várná, hogy a hívó mindjárt belép a helyiségbe. Felsóhajt. Két csöngés, három. Véronique elnézést kér, feláll, elindul kifelé az előszobába. Felveszi a kagylót.

Sophie kiissza a poharát, újra tölt magának, kinéz az ablakon. Bár Véronique behajtott az ajtót, fojtott hangja behallatszik a napaliba. Kínos helyzet. Ha nem az előszobában telefonálna, Sophie kapná a dzsekijét, és elhúzna innen, szó nélkül, akár egy tolvaj. Néhány elcsípett szóból önkéntelenül is megpróbálja rekonstruálni a beszélgetést.

Véronique hangja komoly, rideg.

Sophie feláll, kicsit odébb megy, hogy messzebbre kerüljön az ajtótól, de ez mit sem ér, Véronique most már fátyolossá vált hangja úgy hallatszik, mintha csak benn lenne a szobában. Egy közönséges szakítás szörnyű szavai. Sophie-t nem érdekli ennek a lánynak az élete („Vége, megmondtam neked, hogy vége”), füttyül Véronique elrontott szerelmi életére. Az ablakhoz lép („Már százszor megbeszéltük, ne kezd nekem újra...!”). Balra egy kis szekreter. Agyán átvillan egy gondolat. Előrehajol, hogy felmérje, hol tart a beszélgetés. „Megmondtam, hogy hagyj békén!” – hallatszik éppen. Akkor még van egy kis ideje. Óvatosan lenyitja a szekreter középső ajtaját, mögötte két sor fiók rejtőzik. „Ezzel nem tudsz rám hatni, értsd már meg végre...” A második fiókban néhány kétszáz eurós bankjegy. Négyet számol meg. A zsebébe gyűri őket, és tovább kutat. Ujjai („Azt hiszed, ettől talán megijedek?”) egy útlevel kemény fedelét tapintják. Kinyitja, de a tanulmányozását későbbre halasztja. Ezt is zsebre vágja. Kimarkol egy megkezdett csekkfüzetet. Annyi ideje van, hogy a kanapéhoz ugorjon, mindent a dzsekije belső zsebébe gyömöszöl, amikor azt hallja: „Szánalmas alak vagy!”, majd „Te szerencsétlen hülye!”, végül „Te szerencsétlen barom!”

Vadul lecsapják a kagylót. Csönd. Véronique még mindig az előszobában van. Sophie, egyik kezét a dzsekijén tartva, megpróbálja vonásait a helyzethez illőre igazítani.

Véronique végre visszajön. Ügyetlenül mentegetőzik, mosolyogni próbál:

- Nagyon sajnálom, maga most biztosan... Igazán sajnálom...
- Semmi baj... – mondja Sophie, és máris hozzáteszi:
- Most elköszönök.

– Nem, ne menjen még! – könyörög Véronique. – Főzök egy kávét.

– Jobb, ha most megyek...

– Csak egy perc, higgye el!

Véronique a keze fejével megtörli a szemét.

– Milyen ostoba helyzet...

Sophie negyedórát ad magának, utána történjék bármi, ő megy.

Véronique a konyhából magyarázkodik:

– Három napja egyfolytában hívogat. Mindent megpróbáltam, még a telefont is kihúztam, de ez a munkám miatt nem túl ésszerű. Ha hagyom csörögni, az meg az idegeimre megy. Ezért időnként lemegyek, és iszom egy kávét... Előbb-utóbb majdcsak megunja, de fura egy pasas ez. Az a fajta, aki nem tágít...

A kávéscsészéket leteszi a dohányzóasztalra.

Sophie érzi, hogy túl sok bort ivott. A berendezés lassan forogni kezd körülötte, minden összemosódik, a polgári lakás, Véronique, aztán Léo arca bukkan fel előtte, a kandallón álló óra, az üres borosüveg az asztalon, a gyerekszoba, a felpúposodó takaró az ágyon, fülébe cseng a visszatolt fiókok zaja, aztán a rémült csend. A tárgyak táncolnak a szeme előtt, felrémlik előtte, ahogy az útlevelet a dzsekije zsebébe süllyeszti. Egy hullám árasztja el, fokozatosan minden kialszik, elhomályosul. Nagyon messziről érzékeli Véronique hangját, azt kérdezi: „Rosszul van?”, de ez a hang egy kút mélyéről jön, visszhangzik, Sophie érzi, ahogy teste elernyed, kiszáll belőle minden erő, majd hirtelen minden elsötétül.

Igen, ezt a jelenetet is kristálytiszttán látja maga előtt. Még ma is le tudna rajzolni minden egyes bútort, minden kis részletet, még a nappali tapétájának mintáját is.

A kanapén fekszik, egyik lába a földre lóg, az öntudat szikrája után keresgélve dörzsöli a szemét, időnként kinyitja, az az érzése, hogy valami ellenáll benne, valami azt akarja, hogy tovább aludjék, messze mindentől. Reggel óta annyira kimerült, annyi minden történt... Végül felkönyököl, a nappali felé fordul, és lassan kinyitja a szemét.

Véronique teste az asztal lábánál hever, vértócsában fürdik.

Az első mozdulata, hogy elengedi a kezében tartott konyhakést, amely baljósan koppan a parkettán.

Mintha álmodna. Felkel, támolyog. Gépiesen megpróbálja a jobb kezét beletörölni a nadrágjába, de a vér már rászáradt. Lába megcsúszik a parkettán lassan szétterülő tócsán, éppen hogy csak sikerül megkapaszkodnia az asztalban. Egy pillanatra megtántorodik. Részeg. Öntudatlanul felkapja a dzsekijét, s ahogy elindul, a padlón vonszolja maga után, mint egy pórázt. Vagy mint egy lámpaszinórt. A fal mentén tapogatózva jut ki az előszobába. Ott a táskája. A szemét megint elönti a könny, szipog. Fenékre esik. Arcát a karjára tekert dzsekibe temeti. Valami furcsát érez, felemeli a fejét. A dzsekije belelógott a vérbe, abba törölte az arcát... Mosd meg az arcod, Sophie, mielőtt kimennél innen. Állj fel!

De nincs hozzá ereje. Ez már túl sok. Elnyúlik a padlón, fejjel a bejárati ajtónak, készen arra, hogy visszasüppedjen az álomba, bármire készen, csak ezzel a valósággal ne kelljen szembesülnie. Lehunyja a szemét. S akkor hirtelen, mintha csak láthatatlan kezek emelnék föl a vállánál fogva... Még ma is képtelen megmondani, mi történt, de már újra ül. Aztán ismét áll. Tántorog, de áll. Érzí, hogy valami vad elhatározás növekszik benne, valami nagyon állati-as dolog. Elindul vissza a nappaliba. Onnan, ahol van, Véronique-nak csak a lábát látja, félig az asztal alá csúszva. Közelebb megy.

A test az oldalán fekszik, az arc eltűnik a váll mögött. Sophie még közelebb lép, lehajol: az egész blúz feketéllik a vértől. A has közepén nagy seb, ott hatolt be a kés. A lakásban csend van. A hálószobához megy. Ez a tíz lépés minden maradék erejét felemészti, leroskad az ágy szélére. A szoba egyik falán beépített szekrények sorakoznak. Két kezét a térdére támasztva odavánszorog az elsőhöz, és kinyitja. Egy egész árvaházat fel lehetne innen öltöztetni. Nagyjából egyforma a méretük. Sophie kinyitja a második ajtót, majd a harmadikat is, végre talál egy bőröndöt, kinyitja, és az ágyra hajítja. Egyberuhákat választ, nincs ideje arra, hogy a szoknyákhoz illő fölsőket keresgéljen. Kivesz három kopott farmert is. A mozgástól lassan visszatér belé az élet. Gondolkodás nélkül csupa olyan holmit választ, ami a legkevésbé az ő stílusa. A következő ajtó mögött fehérneművel teli fiókokat talál. Egy marékkanal abból is bedob a bőröndbe. A cipőknél egy szempillantás alatt felméri, hogy a választék a rondától a rémesig terjed. Végül két pár meghatározhatatlan valamit és egy pár edzőcipőt választ. Ráül a bőröndre, hogy lezárja, aztán kivonszolja az előszobába, és otthagyja a táskája mellett. A fürdőszobában meg sem nézi magát, úgy mossa meg az arcát. Aztán a tükörben meglátja dzsekije vértől sötétlő ujját, azonnal lekapja magáról, mintha égetné. Vissza a hálószobába, újra kinyitja a szekrényt, pár másodpercig válogat, végül egy teljesen jellegtelen dzseki mellett dönt. A sajátja zsebeiből gyorsan átpakol mindent, s máris az ajtónál terem, rátapasztja a fülét.

Tisztán emlékszik mindenre. Óvatosan kinyitja az ajtót, egyik kezével fogja a bőröndöt, a másikkal a táskát, és lassan, feldúlt lélekkel, elindul lefelé a lépcsőn. Az arcán már felszáradtak a könnyek, de alig kap levegőt. Istenem, milyen nehéz ez a bőrönd!

Talán azért, mert annyira elcsigázott. Még néhány lépés, aztán kilöki a nagy kapuszárnyat, kilép a Diderot körútra, és azonnal elindul balra, a pályaudvarral ellentétes irányba.

7

Az útlevelet a fényképnél kinyitva letette a mosdókagylóra, és az arcát nézi a tükörben. Tekintete többször ide-oda vándorol az útlevélfénykép és a tükörképe között. Ismét kézbe veszi az útlevelet, megnézi a kiállítás dátumát: 1993. Elég régi, ezért elmegy. Véronique Fabre, született 1970. február 11-én. A korkülönbség elenyésző. Chevreaux-ban. Halvány fogalma sincs arról, hol lehet Chevreaux. Valahol Franciaország középső részén? Sejtelme sincs. Ennek utána kell nézni.

Fordító. Véronique azt mondta, angolból és oroszról fordít. Sophie meg a nyelvek... Némi angol, nagyon kevés spanyol, az is olyan távoli már. Ha igazolni lesz kénytelen a foglalkozását, akkor kész, vége, de most nem tudja elképzelni, hogy következhetne be ilyen katasztrófa. Esetleg ha ritkább nyelveket mondana? Mondjuk litvánt? Vagy észtet?

A személytelen fotó egy teljesen átlagos nőt mutat, rövid hajjal, hétköznapi vonásokkal. Sophie a tükörbe néz. Az ő homloka magasabb, az orra szélesebb, a tekintete is annyira más... Valamit tenni kell. Lehajol, és kinyitja a nejlonszatyrot, amelybe a körúti Monoprix-ben vásárolt holmikat pakolta: olló, sminkkészlet, napszemüveg, hajfesték. Még egyszer a tükörbe pillant. Aztán munkához lát.

Megpróbálja kiolvasni a sorsát. A menetrend alatt áll, mellette a földön a bőröndje, sorra nézi a célállomásokat, az időpontokat, a vágányszámokat. Azzal, hogy ezt az úti célt választja, és nem azt, minden felborulhat. Először is el kell kerülnie a TGV-ket, azokban be van zárva az ember. Olyan várost kell keresnie, ahol sokan laknak, ott könnyen beolvadhat a tömegbe. A végállomásig kér jegyet, de előbb leszáll, hátha a pénztáros emlékezne rá, hová vett jegyet. Felmarkol egy csomó prospektust, és egy gyorsétterem kerek asztalánál kidolgoz magának egy szövevényes útvonalat, amelyen hat átszállással Párizsból Grenoble-ba jut. Az utazás hosszú lesz, legalább lesz ideje pihenni.

A jegyautomatákat valósággal megostromolták az utasok. Elsétál a pult előtt. Ki akarja választani a megfelelő embert. Nő nem lehet, a nők jó megfigyelő hírében állnak. Túl fiatal férfi sem, akinek esetleg megtetszhet, és ezért később emlékezne rá. Választása a pult legszélén ülő alkalmazottra esik. Beáll a sorba. A rendszer az, hogy mindenkinek ahhoz a pénztárlakhoz kell mennie, amelyik éppen felszabadul. Rafinált manőverezésre lesz szükség, hogy oda kerüljön, ahová szeretne.

Leveszi a napszemüvegét. Már előbb meg kellett volna tennie, nehogy felfigyeljenek rá. Ezután erre is gondolnia kell. Bár sokan vannak előtte, úgy érzi, kicsit még túl hamar is sorra fog kerülni, szerényen araszol előre, úgy tesz, mintha nem venné észre, hogy egy nő eléfuraodott, így aztán sikerül pontosan ahhoz az ablakhoz jutni, amelyikhez szeretett volna. Van istenük a bűnözőknek. Igyekszik a hangját megkeményíteni, hogy ne kelljen felnézni, a táskájában kotorászik, míg jegyet kér Grenoble-ba, a 18:30-as vonatra.

– Megnézem, van-e még hely – mondja a pénztáros, és máris zongorázni kezd a számítógép klaviatúráján.

Hát ez fel sem merült benne. Már nem változtathat úti célt, nem mondhatja, hogy nem kér jegyet, ez az apró momentum megmaradhat az alkalmazott fejében, aki a képernyőre meredve várja a központ választát. Nem tudja, mitévő legyen, átsuhan az agyán, hogy sarkon fordul, elmegy egy másik pályaudvarra, és keres egy másik célállomást.

– Sajnálom – néz rá most először a pénztáros –, a 18:30-as tele van.

Újra pötyögni kezd.

– A 20:45-ösön még van néhány hely.

– Arra nem kérek, köszönöm...

Túl hamar mondta. Mosolyogni próbál.

– Még gondolkodom...

Érzi, hogy ez rosszul sült el. Amit mondott, az nem hiteles, egy normális utas ilyen helyzetben nem ezt mondja, neki azonban semmi más nem jutott eszébe. El kell innen tűnnie. Megfogja a táskáját. A következő utas már mögötte áll, az ő helyére vár, nem ácsoroghat itt tovább. Megfordul, és elmegy.

Most aztán kereshet egy másik pénztárt, egy másik úti célt, de egy másik stratégiát is: úgy kell kérdeznie, hogy habozás nélkül tudjon választani. Hiába válogatott olyan gondosan, megdermed a gondolattól, hogy a pénztáros mégis emlékezni fog rá. Ekkor veszi észre a Hertz logót a pályaudvar előcsarnokában. Az ő neve ismert, köztudott, őt keresik, Véronique Fabre-ot viszont nem. Fizethet készpénzzel, csekkkel. És egy autó azonnali önállóságot, mozgásszabadságot jelent. Ez a gondolat minden mást elsöpör, már be is nyitott az ügynökség üvegajtáján. (...)

PIERRE LAMAITRE

téboly

thriller

Sophie csinos, szép, fiatal és mindene megvan:
szerető férj, remek állás, tágas lakás egy párizsi luxusbérházban.

Ám egyre több nyugtalanító dolog történik vele:
elhagyja a holmijait, melyek aztán a leghetetlenebb helyekről
kerülnek elő, mindent elfelejt és összezavar, úgy érzi, kezd megőrülni.

A baljós események sűrűsödnek körülötte, az élete darabjaira hullik.
Van-e valami köze az anyósa és a balesetben nyomorékká vált férje halálához?

És ő követte el azokat a gyilkosságokat, amelyeknél minden ellene vall,
de különös módon semmilyen emlékképe nincs róluk?

Kétségbeesetten menekül városról városra a ránehezedő árnyak
és a rendőrség elől, és egy új házasság révén akar
új személyazonosságot szerezni magának.

De valóban jó megoldást választott?
Mit tud voltaképpen arról a férfiről, akivel összeköti az életét?

Az ördögi cselekményszövésű pszichothriller

Hitchcock és Brian de Palma
rémálomszerű filmjeit idézi.

Felnőtteknek ajánljuk!

2 999 Ft

Arany pöttyös könyvek

élményt keresőknek – pont neked

lehetetlen